

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ปัญหาไขก๊อก

ก่อนจ้งหัน

ข้อวัตรปฏิบัติของพระเราทุกองค์ๆ ให้อุให้ดี ให้ละเอียดลออนะ อย่าให้ได้บกพร่องเรื่องข้อวัตรปฏิบัติเป็นอาการภายนอก อาการภายใน สติกับปัญญาติดกันแนบนะ นักภวานาสติปัญญาต้องติดกับตัว กิเลสเข้าไปทำลายไม่ได้แหละ เป็นการต้านทานๆ จากนั้นปัญญาก็พังกิเลส มาอยู่เซ่อๆ ซ่าๆ ไม่ได้นะ ผมพูดจริงๆ ผมดูหมู่เพื่อน ไม่ใช่คุยไม่ใช่ยกตนข่มหมู่เพื่อน ขวางตาตลอด ต้องแบบหลับหูหลับตาไปอย่างนั้นแหละ อยู่กับหมู่กับเพื่อนนะ มันหากมีอยู่ในนั้น เจ้าของไม่รู้ เก้งๆ ก้างๆ แล้วก็มาเรื่อยๆ วันนี้ร่วม ๔๐ โนน เห็นไหมละ จึงได้พูดกับพระกับเณรบ่อยๆ

เพราะพระเณรนี้เป็นแนวหน้า ศาสนาก็อยู่กับพระเป็นสำคัญ เป็นผู้นำประชาชนทั้งหลายก็คือพระ ถ้าพระเหลวไหลแล้วไม่มีที่ยึดที่เกาะ เหลวไปหมดนะ อย่างไรก็ตามจะต้องให้ดี ต้องเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เอาตัวประกันในเรื่องธรรมเรื่องวินัยทีเดียว จากนั้นก็ข้อวัตรปฏิบัติให้เรียบร้อยทุกอย่าง อันใดที่บอกแล้วสั่งแล้วนั้น ขอให้จับไว้พิจารณา สัมกับมาศึกษาอบรม อย่าสักแต่จะทำ สักแต่ว่าอย่างนี้ไม่ได้นะ ศาสนาพระพุทธเจ้าไม่ใช่เรื่องสักแต่ว่าๆ นั้นมันกลอุบายของกิเลสหลอกต้มสัตว์โลกให้จมตลอดไป พระพุทธเจ้าไม่มีสักแต่ว่า เอาจริงเอาจังทุกอย่าง จึงเป็นตัวอย่างของโลกทั้งสามได้เป็นอย่างดีเลิศทีเดียว

ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัตินะ การอบรมสั่งสอนเฉพาะพระๆ ซึ่งเคยปฏิบัติมาผมไม่ได้ทำแล้วเดี๋ยวนี้ เพราะเรื่องมันยุ่งไปหมด พูดกระจายไปหมด เนื้ออรรถเนื้อธรรมไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยสำหรับพระเราผู้มุ่งหน้ามุ่งมาประพฤติปฏิบัติ เพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน ธรรมะที่สอนเหล่านี้ไม่ได้ถึงนะ ต้องเอาขึ้นเวทีแล้วฟัดกันเลย ธรรมะกับกิเลสฟัดกันเลย นั้นสอนก็สอนแบบนั้น ผู้ปฏิบัติก็ทำแบบนั้นมันถึงได้มรรคได้ผล

ศาสนาพระพุทธเจ้าถูกลบด้วยพวกขี้ฝุ่นขี้ฝอย พวกจอกพวกแหน รวมแล้วพวกมูตรพวกคูดปกคลุมทองคำทั้งแท่ง สระใหญ่ก็คือหัวใจ ธรรมก็อยู่ในสระนั้น เหมือนน้ำเต็มสระ ความสกปรกทั้งหลายนี้เหมือนจอกแหนปกคลุมสระ อันนี้จอกแหนกิเลสนี้มันปกคลุม

หัวใจเรา เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงเห็นแต่จอกแต่แหน ไม่ได้เห็นอรรถเห็นธรรมนะ แต่งตัว
 โก้พระก็ดี แก่นขนุนย้อมดี แต่งตัวโก้ ก็เลสมันหัวเราะอยู่ข้างในพากันรู้ใหม่ละ ขาดสติขาด
 ปัญญา ความสำรวมระวังเท่านั้นละไม่มีค่านะพระเรา อย่าเอาคุณค่าของพระด้วยการ
 ประดับภายนอกนะ ให้เอาคุณค่าภายในจิตใจ

สติปัญญาระมัดระวังตัวเสมอ อันนี้จะกระจายออกมาภายในภายนอก จะนำดูหมด
 นะ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนเรื่องสติเรื่องปัญญา ความสำรวมระวังตลอดเวลา จำให้ดีนะ
 อย่าเพ่นๆ ฟ่านๆ เร่อๆ ราวๆ ไปไหนดูไม่ได้นะ ให้พร

หลังจ้งหัน

หลวงปู่ชอบกับเราสนิทกันมากนะ สนิทกันมาเป็นเวลานานแต่สมัยหลวงปู่มีน้อย
 หนองผือท่านก็ไป หลวงปู่ขาวก็ไปพักที่นั่นด้วยกัน หลวงปู่ชอบก็ไป แต่นั้นมาสนิทกันมา
 เรื่อย โคกมนเราก็เคยไปเสมอแต่ก่อน ตอนสังฆาร่างกายท่านปรกติ เราเคยไปพักกับท่าน
 ก็เคยไป โคกมน อย่างที่เทศน์เมื่อวาน นิสัยท่านกับสัตว์ป่ามีเสือ เป็นต้น รู้สึกว่าท่านสนิท
 กับเสือมาก เสือมาหาท่านบ่อยๆ เราพูดอย่างนี้ใครเชื่อได้ เขาไม่เชื่อใช่ไหม ก็เขาไม่เป็น
 ท่านเป็น ครูอาจารย์แต่ละองค์ๆ จะเดินไปคนละทิศละทาง หลวงปู่ขาวนี้เกี่ยวกับข้าง ข้าง
 ป่า ข้างบ้าน คั้นทั้งนั้น หลวงปู่ชอบนี้พวกเทวดาด้วย เสือนี่สำคัญมาหาบ่อย แปลกอยู่นะ
 พูดขึ้นว่าเสือเรายังไม่เจอก็ยังนำหวาดเสียว ท่านไปพักประเทศพม่า ท่านอยู่บนเขาบนถ้ำ
 ไปพักอยู่ในถ้ำ มีแคร์เล็ก ๆ อยู่ ๆ ๕ โมงเย็นกว่า ๆ แล้ว เสือก็ขึ้นไปนั่น ทางจงกรมท่านอยู่
 นี้สุดนี้ แคร์ท่านอยู่นั้น

อยู่ ๆ เสือโคร่งก็โผล่ขึ้นมา ท่านมองไปเห็น มาอะไร เนะ ฟังซิ มันมองมาดูคน
 มองดูที่มันจะโดดขึ้น หัวจงกรม มันโดดขึ้นไปนอนอยู่นี้ มันเป็นหินเป็นลานๆ อยู่หน่อย
 หนึ่ง มันโผล่ขึ้นมาแล้วก็มองดูคน แล้วมองดูนี้สักเดี๋ยวปู้ขึ้นเลย นอนเลียแข้งเลียขาอยู่
 นั้นเฉย เนะเห็นไหมละ ท่านก็อยู่ มันน่าเชื่อไหมละพวกตาบอดหูหนวกพวกเรามันไม่เชื่อ
 ง่าย ๆ แหละ ความจริงขนาดไหนมันก็ไม่ยอมเชื่อ มึงขึ้นมาอะไร ท่านว่าอย่างนั้นนะ แต่
 ท่านไม่ได้พูดอะไรกับมันแหละ ขึ้นมาก็มานอนเหมือนหมานอน เสือแข้งเลียขาเลียเล็บมัน
 ดูคนนิดเดียว ๆ ท่านยังนึกว่ามันมาชั่วคราวแล้วจะลงหนีไปเที่ยว จนกระทั่งค่ำเข้า ๆ ก็ยังอยู่
 ที่นั่น ทีนี้ท่านจะเดินจงกรมไปนั้นมันก็นอนอยู่ข้างบน ท่านเดินจงกรมนี้มันรู้สึกเสียว ๆ
 ท่านว่า มีขยะ ๆ นิด ๆ จะกลัวก็ไม่เห็นกลัว ท่านจะเดินจงกรมเข้าไปนั้นรู้สึกเสียว ๆ นิด ๆ
 เพราะมันนอนอยู่นี้

วันนั้นต้องสละ กลางคืนเลยไม่กล้าเดินจงกรม นั่งสวดมนต์ภาวนาแล้วก็นอนเลย ตื่นขึ้นจุดไฟขึ้นมา มันยังนอนอยู่นั้น นอนเงิบบะ ท่านก็ไม่กล้าเดิน ท่านว่าอย่างนั้น จนกระทั่งเช้าขึ้นมา ที่นั่นนอนไม่กระตุกกระตักเลย เหมือนหมานอน ถึงเวลาจะลงไป บิณฑบาตมันยังอยู่จะทำไม ทางบิณฑบาตก็ไปหัวจงกรมนี้ ตรงไปนี่ เสื่อก็นอนอยู่นี่ ที่นั่นเลย ไปที่นั่นละ ท่านเรียบบร้อยแล้ว ครองผ้าแล้วไป พอท่านเดินไปนั่นก็ว่า นี่เราจะไปบิณฑบาต พระหิวข้าวนะ พุดหยอกเล่นกันกับมัน มันเลยแต่มองดูเราอยู่ นี่พระหิวข้าว จะบิณฑบาต มาฉัน อยากไปที่ไหนก็ไป ท่านว่าฉัน พุดกับมัน อยากอยู่ที่นี้ก็แล้วแต่ หรืออยากไปที่ไหนก็ไป เท่านั้น ท่านก็เดิน เขาก็นอนเฉยๆ ท่านก็ลงไป แต่ท่านไม่กล้าพุดให้ใครฟังกลัวเขาจะ มาทำลายมัน ไม่พุดเลยท่านว่า กลัวเขาจะมาทำลายมัน

บิณฑบาตฉันในบ้านนะ มีแคร่ออกมาข้างนอกมาฉัน เพราะมันไกล ท่านว่า พวกญาติโยมเขาเคยปฏิบัติอยู่แล้วอย่างนั้น พอบิณฑบาตออกมาก็มีที่พักฉันที่นั่น ฉันเสร็จแล้ว ล้างบาตรล้างอะไรเสร็จท่านก็สะพายบาตรขึ้นเขา มาสายเลยหายเงิบเลย เขาลงไปเมื่อไร ไม่รู้ ตั้งแต่บัดนั้นก็ไม่ได้เห็นขึ้นมาอีก แต่เสียงมันร้องอยู่ตามข้างๆ โอ๊ย มันร้องของมัน ประจำ ท่านว่า แต่ไม่เคยขึ้นมาอีก อย่างนั้นละ บ่อยนะ ท่านว่า กับเสื่อ เสื่อมาหานี้บ่อย ไม่เห็นมีทำอะไรนะ บางทีท่านไล่มันไปมันยังนั่งดูเราอยู่เฉย ท่านเลยเอาผ้าใบก ไปนะ โดด โก๊ก มันตื่น ลงไปนั่นก็ไปเฉย พอมันลงไปแล้วไปบิณฑบาต หรือมันจะเล่นไม่ชื้อกับเราน้ำ ท่านนึกในใจ ไปนี่ก็ต้องฆ่าเสื่องดู หรือมันจะไปหมอบอยู่ข้างทางมันลงไปแล้ว เสื่อโคร่ง ท่านก็ลงไปบิณฑบาต ตามข้างทางไม่มีเลย ไปไหนไม่รู้ บ่อยละกับเสื่อ ครูจารย์ชอบ เรื่อง เสื่อนี้เด่นกว่าเพื่อน

ได้คุยกันสนุกสนาน เรื่องอรรถเรื่องธรรมก็ลับปนกันไปนั่น ท่านไปอยู่ประเทศพม่า ตั้ง ๕ ปี ท่านพูดภาษาพม่าได้คล่อง คงจะไปอยู่กับพวกพม่าเลยหรือยังไงก็ไม่รู้ หรือพวก ไทยใหญ่ เพราะประเทศพม่าก็มีหลายแห่ง เราก้ไม่ได้ถามท่าน มีแต่ว่าพม่าเท่านั้น เลย เข้าใจว่าประเทศพม่าเลย แต่ท่านพูดภาษาพม่าได้คล่องนะ แสดงว่าไปอยู่กับพวกพม่า จริงๆ มันเป็นเรื่องแปลกเรื่องอัศจรรย์อย่างนั้นละ เวลาแสดงขึ้นมาใครจะไปคาดได้ยังไง คาดไม่ได้ ตอนนั้นสงครามอังกฤษ มาบ้านเปี้ยอยู่นั้นพวกอังกฤษ ท่านไปอยู่ที่นั่นเขา เลยมาเห็นท่านว่าเป็นพระไทย ยิ่งถือเป็นข้าศึกใหญ่โต บอกเขา ชี้แจงให้ทราบ ท่านมานี้ ท่านมานานแล้ว ก่อนสงครามท่านมาอยู่ที่นี้ เขาฟังแต่เขาบ้างนะ ท่านไม่มีอะไรกับใคร กับโลกกับบ้านเมืองอะไร ไม่มี ท่านมาภาวนาของท่านอยู่อย่างนี้ พุดแล้วเขาก็ไป แล้ววัน หลังก้ออีก มากี่มาไล่เปี้ยอีกแหละ ก็ชี้แจงให้ฟัง จนกระทั่งเขายืนยันรับรอง

ถ้าจะทำลายท่าน ให้ทำลายคนทั้งบ้านนี้เสีย เขาก็ว่าอย่างนั้น เขาเชื่อเขารับรองเลย ว่าไม่มีอะไร คุณลักษณะเขายังไม่ไวใจอยู่นะ เห็นทำไม่ได้การ นั้นแหละเหตุที่จะได้กลับ เมืองไทย เขาก็เลยมาพูดกับท่าน อย่างนี้ไม่ไวใจจะดูท่า มันมาอยู่เรื่อย เขาก็เลยพาท่านไป ส่งทาง ทางมันทางป่า พวกคนป่าเขาเที่ยวหากัน ส่วนมากก็พวกยาฝิ่นยาอะไร แล้วเขาก็ บอกทาง ให้จับทางนี้ไว้ให้ดี ไปข้างหน้าจะมีทางพวกโขลงช้างพวกอะไรผ่านไปผ่านมา ให้ จับทางนี้ไว้ให้ดี อย่าปล่อยทางนี้ ทางนี้จะถึงเมืองไทยเลยเขาบอก ไม่มีบ้านผู้บ้านคน มา ในป่าไม่ได้ฉันทันที มากกลางคืนด้วย พักที่ไหนก็พัก โอ๊ย สัตว์เสือเต็มป่าเต็มดง แต่ก็ไม่ มีอะไรละ ท่านก็มาของท่าน

ทีนี้เป็นวันที่สองหรือที่สามไม่ทราบนะ เพราะท่านเดินทางอยู่เรื่อย ๆ ท่านเพลีย เพลียเอามาก จะเดินต่อไปไม่ได้แล้ว เอ้ ทำไงนี่ ยิ่งอ่อนยิ่งเพลียลงทุกวัน หิวข้าวก็หิว เพลียกับความหิวก็อันเดียวกันนั่นแหละ ท่านเลยนึกวิตกขึ้น อย่างนั้นนะ ตั้งแต่เรายังดี ๆ อยู่ อยู่ที่ไหนเทวดาก็มาหาเราอยู่เสมอ เวลาเราจนตรอกจนมุมนี้เทวดาไปไหนหมดไม่เห็น มีสักตนสองตน หรือจะปล่อยให้พระตาย มาหวังเอาผลประโยชน์ของตัวเองเท่านั้นหรือ ไม่ได้คิดถึงอรรถถึงธรรมที่กว้างขวางครอบคลุมโลกเทร่อ ท่านนึกเฉย ๆ นะ ท่านนั่งรำพึงเพราะ เหนื่อยมาก จากนั้นท่านก็เดินทางต่อไป ไม่นานนะ ห่างจากนี้ไปก็ประมาณสัก ๓๐ นาที ท่านว่า

พอไป มีผู้ชายคนหนึ่งเดินมาแล้วมานั่งจบบอาหาร กำลังนั่งจบบอยู่ อ้าว ดงนี่ก็เป็นดง ป่าแท้ ๆ ไม่มีผู้มีคน ผู้ชายคนนี้มาจากไหนน้ำ ผิดสังเกตเอาเหลือเกิน ท่านก็เดินไปตาม ด่านนั้นแหละ เขานั่งจบบอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ว่า นิมนต์พระคุณเจ้าพักฉันทันทีที่นี้ เสียก่อนแล้วค่อยเดินทางต่อไป เขาก็บอกเลยว่าจะถึงเมืองไทยในวันนี้แหละ เขาพูดบอก เลยนะ นีโยมมาจากไหน มาจากไหน ชี้ขึ้นฟ้าขึ้นนูน ไม่บอกว่ามาจากบ้านใดเมืองใด มาจาก นูน ท่านก็สังเกตดูลักษณะท่าที ก็เหมือนคนเรานี้แหละไม่ได้ผิดกันเลย อะไรก็เหมือนกัน หมด การแต่งเนื้อแต่งตัวก็เหมือนกันหมด ทีนี้เวลาเขาเอาของมาใส่บาตร ท่านก็ปลดบาตร ปลดอะไร ของอยู่ในบาตรท่านก็ปลดออก แล้วก็รับบาตรเขา พอรับบาตรเสร็จแล้วท่านก็ ให้พรเขา

คนเดียวเท่านั้นละ ผู้ชาย พอให้พรเสร็จแล้ว ถ้าคนอื่นพูดก็เป็นอย่างหนึ่ง นี่ท่าน พูดเอง เป็นเรื่องแปลกประหลาดเรื่องอัศจรรย์ ท่านว่า พอให้พรเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็บอกว่าจะลาละครับ เขาก็เดินไป มันมีต้นไม้ต้นหนึ่งอยู่ข้างนั้น เขาก็เดินไปข้าง ๆ พอ ไปบังต้นไม้ต้นนั้นแล้วหายเงียบไปเลย ท่านคอยมองดูจะเดินไปที่ไหนอีกก็ไม่เห็น ก็ต้นไม้

ใหญ่ ๆ มันโล่งข้างล่าง มองไปมันก็เห็นหมด ท่านว่า ไปลับต้นไม้ต้นเดียวแล้วหายเงียบเลย เอ๊ ไปยังไหน มองที่ไหนก็ไม่เห็น ท่านเลยเดินตามไปดู ไปก็เห็นแต่ต้นไม้เปล่า ๆ คนนั้นก็หายเงียบเลย ท่านเลยกลับมาฉันจังหัน

แต่อาหารนี่มันแปลก ท่านว่า กลิ่นมันไม่ได้กลิ่นเหมือนอาหารธรรมดาเรา พุดไม่ถูก ท่านว่าฉัน ฉันก็พอดีเลย พอดีเราอืม อันนั้นก็พอดีหมด ทำไมมันจึงช่างเหมาะกันเหลือเกิน ท่านฉันแล้วก็มีกำลัง พักสักหน่อยท่านก็เดินทางต่อไป ได้รำพึงถึงเทวดาตนนั้น ยิ่งกว่าที่เขามาหาเราตอนกลางค่ำกลางคืน เพราะท่านเคยติดต่อเทศนาว่าการสอนเขาเป็นประจำ เพราะฉะนั้นถึงว่าชี เวลาพระจะเป็นจะตายเทวดาไม่เห็นมามอง มามากต่อมาก นี้มาก็มาคนเดียว แล้วท่านก็มาถึงเมืองไทยในวันนั้นแหละ แปลกอย่างนั้นละฟังซิ บ้านคนไม่มี แต่อาหารมันแปลก กลิ่นไม่เหมือนอาหารเรา

ที่นี้อาหารก็เป็นอาหารคนเราธรรมดา ไม่ใช่เช่นอย่างอาหารเจแจะอะไร ไม่มี ก็อาหารพวกเนื้อพวกปลาธรรมดา มันก็แปลกอยู่ ท่านว่า จึงได้คิด เอ้อ ความคิดความคาดนี้มันคิดไม่ได้นะคาดไม่ได้นะ อย่างนี้จะป็นอะไร จะให้เป็นคนธรรมดาเป็นไปไม่ได้ ท่านว่าฉัน เพราะไม่ใช่บ้านผู้บ้านคน อาหารก็เหมือนกัน กลิ่นอาหาร โอซารสูรลีที่ว่าซึ่งทุกอย่างฉันลงไปก็พอดีหมดพอดีอืม นี่อันหนึ่ง ท่านเล่าให้ฟัง ไปอยู่นั้น ๕ ปี ท่านภาวนามาตั้งแต่ต้น ๆ นั้นแหละ มาหลัง ๆ นี้คนยุ่งท่าน ตลอดพระเณรก็โกโรโกโส ทำให้เสียไปหมดนั้นแหละ พระแบบเปรตแบบผีแทรกธรรมดาธรรมนั้นชิมันมีอยู่ อยู่ด้วยกันคุยสนุกแหละ กับท่านอาจารย์ชอบ เพราะคุ้นกันมาก กับหมานี่ถูกกันมากนะ เป็นไปได้กับหมานี่ แปลกอยู่

อยู่กลางวัดโคกมน อยู่ดี ๆ นี้ เห็นหมาตัวหนึ่งมันวิ่งมานี้ แล้วบอกให้พระเณรลัดพระเณรก็ดูตามลงมา อะไร ๆ นี้ลัดหมาตัวนี้ ลัดมันไปไหน ไล่มันลงน้ำ เท่านั้นละนะ คนนั้นก็ลัดคนนั้นก็ลัด ไล่ลงน้ำ โดดลงน้ำมันก็ว่ายน้ำไปฝั่งโน้น นี้เห็นใหม่ว่ามีงแ่ง ว้างั้น มีงตกน้ำเห็นใหม่ เท่านั้นแล้วไปเลย มีเท่านั้นละ คือเล่นกับหมาเท่านั้นก็เอา เวลาพระเณรเล่าให้ฟัง โอ๊ย กับหมาท่านชอบมาก อย่างที่เป็นนี้แหละ เล่นกับมันเท่านั้นแหละ ดักไม่ให้มันขึ้น ไล่มันก็โดดลงน้ำ มันก็ว่ายน้ำข้ามไปฝั่งโน้น เห็นใหม่มีงแ่งหรือ ตกน้ำเห็นใหม่ เท่านั้นแหละ แล้วท่านก็หนี หมา ก็ไป เป็นอย่างนั้นนิสัย

ที่นี้ไปบิณฑบาต ส่วนญาติโยมเขารู้นิสัยท่านแล้วแหละ แต่เรามันอดคิดไม่ได้นะ เดินไปด้วยกันสององค์ พระไปก่อนแล้ว เรากับท่านเดินตาม ๆ ไปคุยกันไป เพราะมีโอกาสเท่านั้น เพราะตอนเช้าเราก็จะไปหาท่านอาจารย์คำดี เราไปค้างที่วัดโคกมนคืนหนึ่ง แต่

ก่อนเป็นศาลาหลังเก่า ไปคราวนี้ไม่ได้ดู ยังอยู่หรือเปล่าไม่รู้ศาลากรรมฐานแต่ก่อน ตอนไปบิณฑบาตท่านถือไม้เท้าไป ไม้เท้าก็พวกไม้เปาะ(ไม้ไผ่ชนิดหนึ่ง) นี่แหละ แป๊กๆ ไปเดินไปคุยกันไป แล้วหันหน้าปับ ช่วย ท่านมหาขอเงินสักสามพันหน่อยนะ หันหน้าปับเข้ามา ท่านมหาขอเงินสักสามพันหน่อยนะ ท่านว่างั้น แล้วจะเอาไปทำอะไร จะไปทำอันนั้นๆ เอ้อ ให้ ว่างั้นเลย มาเราก็จัดไปให้ท่านเลย นั้นเวลาจะพูดเป็นอย่างนั้น

พอไปถึงนั้นแล้ว หมามันก็เคยมากินเศษอาหารใช้ไหม เวลาคนบิณฑบาต หมาก็ป่วนเปี้ยนๆ ท่านก็ถือไม้ไป พอถึงนั้นแล้วท่านก็ทิ้งไม้แล้วเข้ารับบาตร กลับมาก็เอาไม้กลับมา ที่นี้พอเข้าไปนั้น หมามันมาป่วนเปี้ยนๆ อยู่ไหน ท่านก็เอาไม้ท่านถือไปนี้ใส่หลังหมาแป็บขึ้น เสียงหมาร้องแจ็ก พวกโยมเขาเฉยนะ เราดูพวกโยมเขาเคยกันกับหมากับท่าน ใส่หลังหมาแป็บ หมาก็แจ็ก มันตื่นมันไม่ได้เจ็บแหละ มันตื่น ไม้ก็ไม่แตกๆ แป็บเข้าไป มันก็แจ็กแล้ววิ่งไป ท่านก็ทิ้งไม้แล้วเข้ารับบาตร เฉย ท่านเฉยนะ พวกโยมเขาก็เฉย เรามันขบขันจะตาย เอ้ ท่านก็ชอบหมานะ แต่ไม่ได้ย่อนเข้ามาเหมือนเรา เป็นอย่างนั้นละ

พอตื่นเช้าถึงได้ไปหาท่านอาจารย์คำดี พูดถึงเรื่องนี้ก็มีแปลกประหลาด จึงได้พูดนี้ วันนั้นวันเราไปวัดท่านอาจารย์ชอบ พอ ๑๑ โมงก็สั่งให้เขาไปเอารถในตลาด แต่ก่อนรถไม่มี บ้านชาลิตนะ เขาเป็นโยมอุปฐากอยู่วัดนี้ บอกให้ไปเอารถมาวันนี้ เราจะไปจังหวัดเลย ไปเดี๋ยวนี้ละ ให้ไปเอารถมาเดี๋ยวนี้เลย เขาก็ไปเอารถมา พอเที่ยงเราก็ก่อจากนี้ นี้ละที่ออกจากนี้ไปแล้วก็ไปพักที่วัดท่านอาจารย์ชอบ เพราะมีโอกาสนั่งอยู่พอสมควรก็เลยพัก ตื่นเช้าวันหลังฉันเสร็จแล้วก็ไปหาท่านอาจารย์คำดี

เรื่องราวมันบันดลบันดาลยังงี้ไม่รู้แหละ วัดถ้ำผาปู่เราก็ไม่เคยไป นั้นเป็นครั้งแรกแหละไป เรื่องราวมันก็มาบันดลบันดาลกัน เช้าวันที่เราจะไป ตี ๔ ท่านออกมาเดินจงกรมกุฏิสองชั้น ท่านลงมาเดินจงกรม ท่านกำลังพิจารณาปัญหาธรรมะด้านจิตตภาวนา เป็นธรรมขั้นสูงเลยแหละ ชั้นหมุนแล้ว เดินจงกรมอยู่นี้ปัญหาภิเลสมันทิ่มเข้ามานี้แก้ไม่ตก ขวางหัวอกนี้ พอพูดเท่านั้นเราเข้าใจทันทีเพราะเราเคยเป็นมาแล้ว ไม่ระลึกถึงใครได้เลย ระลึกถึงแต่ท่านมหา พอไปถึงที่แรกท่านว่า โห้ มาเร็วอยู่นะ ท่านว่างั้น เราไม่รู้เรื่องแหละ เร็วอะไร เดี่ยวมันจะได้คุยกันนั้นนะ ท่านว่างั้น เพราะเราไปนั้นท่านเข้าพักแล้ว บอกว่าอย่าไปกวนท่านนะ ท่านเผยนั้นละตัวสำคัญ เราจะค้างที่นี้วันนี้เราบอก เวลาว่างๆ เราจึงจะมาหาท่าน อย่าไปกวนท่าน ท่านกำลังพักข้างใน พอว่าอย่างนั้นเราก็เดินออกหนีมา

ท่านเผยพ้อออกจากเราปับไปข้างหลัง ไปเข้าประตูทางโน้น แล้วไปกราบเรียนท่าน ท่านก็มาเปิดประตูเอง มองไปเห็น มาท่านมหามาๆ ก็รออยู่แล้วนี่ ว่างั้นนะ อยู่ๆ ก็ว่ารอ

อยู่แล้ว ฆ่าๆ ก็เลยไปกราบเรียนท่าน กระทบยังไม่เข้าแหละ แล้วมีอะไรกระทบจะมาที่หลัง ตอนท่านอาจารย์ว่างเมื่อไรแล้วบอกกระทบก็แล้วกัน วันนี้ตั้งหน้าจะมาพักที่นี้ว่างั้น ไส้ มาเร็วอยู่นะ แปลกๆ อยู่ จากนั้นเราก็กลับมา พอ ๕ โมงเย็นเราก็ก็นอน ท่านจะให้พระมาบอก แต่เราไปก่อนเวลา ไปคุยกัน นี่ละท่านเล่าถึงเรื่องราวนี้ คือว่าท่านภาวนาอยู่นั้นท่านติดปัญหา ท่านขัดในหัวอก โห ปัญหาแก้ไม่ตก มองหาใครไม่เห็น มองเห็นแต่ท่านมหาคงค์ เดียวเท่านั้น ว่าอย่างนั้นท่านเปิดเผย ผมก็ปั๊บปั๊บบอกจากทางจงกรม มากี่มาจุดธูปเทียน มีแท่นพระอยู่ข้างล่าง จุดธูปจุดเทียนไหว้พระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านพูด โอ๊ย ขนหัวลุก นั่นแหละ พอจุดธูปจุดเทียนกราบเสร็จแล้ว ขออาราธนา ว่างั้นนะ ขออาราธนาท่านมหาบัว มาโปรดโดยด่วน ท่านเล่าเองนะ

โอ๊ย ทำไมครูจารย์พูดอย่างนี้ ขอให้พูดเต็มหัวใจเถอะนะ ท่านก็ไปแบบนั้นเสีย ขอให้พูดเต็มหัวใจเถอะนะ นี่ละเหตุที่ว่าทำไมท่านมหาเร็วนัก มาเร็วจริงๆ ก็เมื่อเช้าวานนี้ผมอาราธนา วันนี้ท่านก็มา คือเมื่อวานมาเราก็ก็นั่งที่บ้านโคกมน เช้าวันหลังก็มาหาท่าน จึงว่ามาเร็วชิว จากนั้นท่านก็เลยเล่าเรื่องภavanaให้ฟัง ปิดประตูไม่ให้ใครเข้าไปนะ มีแต่เรากับท่านสองต่อสองคุยธรรมะกัน เป็นเวลาดั่งสองชั่วโมง พอท่านเล่าให้ฟังเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็กวาดธรรมะท่าน โห ท่านเสียงดังโก้งเลย ขึ้นทันทีเลย มีสองคนเท่านั้น มันถึงใจท่าน ร้องโก้งขึ้น เอาละที่นี้พอใจๆ เห็นทางเข้าแล้ว เปิดประตูแล้วที่นี้ มีเหลือแต่เข้าเท่านั้นแหละ ท่านว่า พอใจๆ ท่านพูดคนเดียวท่าน ก็มีสองคนเท่านั้น เสียงลั่นขึ้นเลย เชียว นี่คือความถึงใจ

พอสองทุ่มก็เปิดประตู พระเณรรออยู่ข้างนอกเต็ม พวกญาติโยมก็คงเป็นพระนั่นแหละไปบอกว่าเรามาที่นั่น พวกประชาชนก็เต็ม มารออยู่ข้างนอก พระอยู่ชั้นใน โยมอยู่ข้างนอก เราอยู่ในห้อง พอเปิดประตูท่านก็บอก เอ้าเข้ามากันได้ คนก็รุมเข้าไปเลย พอตื่นเข้ามาอีก โห เรื่องมันพิสดารอยู่นะ ตื่นเข้ามา กลางคืนท่านพูดอีกแหละ นี่ผมจะขอไปกับท่านมหานะ วันเราจะกลับนะ ผมจะขอไปกับท่านมหา ไปอยู่กับท่านมหาจะสะดวกเรื่องปัญหาต่างๆ จะไปจำพรรษาที่โน่นเลย ท่านว่างั้น โหย ไม่ได้ครูอาจารย์ เหมือนกับผมนี่มาเป็นต้นเหตุ เขาจะโล้จมตีผมทั้งบ้านทั้งเมือง เฉพาะอย่างยิ่งเจ้าคณะจังหวัดและประชาชนญาติโยมเต็มจังหวัดเลยนี่ เขาจะไม่เห็นเรื่องเหตุผลไกลระหว่างกระทบกับท่านอาจารย์ เขาจะเห็นทำเดี๋ยว่า ผมมาเอาท่านอาจารย์ไป ท่านอาจารย์ไปอยู่กับกระทบแล้วผมจะถูกจมตีนะท่านอาจารย์ อยากรอให้พักเสียก่อน กราบเรียนท่าน ขออาราธนาให้พักเสียก่อน เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่โตมาก มีอะไรบอกให้ผมมาเมื่อไรผมก็มาได้ ไม่ยากอะไร

เราบอกแล้วท่านยังมีแต่จะไป ขอให้ท่านพิจารณา ถ้าอย่างนั้นขอให้ท่านอาจารย์เอาพระมาปรึกษาดูเรื่องราวจะรู้ขึ้น เราว่านี่ บอกขนาดนั้น ที่นี้พอหยุดจากกันแล้ว ท่านก็เรียกพระมาตั้งแต่เข้ามิด เรียกหัวหน้าๆ มา บอกว่าท่านจะไปกับเรา ท่านก็ถามถึงเรื่องกุฎิที่พักพระที่จะไปด้วยจะมีกุฎิพักหรือไม่ ใ้เรื่องกุฎิอะไรไม่มีปัญหา มันเป็นปัญหาใหญ่อยู่กระหว่างท่านอาจารย์กับเจ้าคณะจังหวัด กับประชาชนทั้งจังหวัด นี่ละเป็นปัญหาใหญ่ เรื่องนั้นไม่มีปัญหาแหละ ที่พักที่อยู่ เราว่านี่ ขอให้ท่านอาจารย์ได้พิจารณาเสียก่อน เอาพระมาปรึกษาแล้วก็จะรู้ ว่างั้นนะ เอามาปรึกษาพระก็ลั่นขึ้นเลย โอ้ย ไม่ได้ๆ เกิดเรื่อง นั้นเป็นอย่างนั้น ครูจารย์ไปแล้ววัดนี้ก็ร้างเท่านั้นเอง ไปละที่นี้ไปใหญ่เลย จากนั้นก็ตีไปหาเจ้าคณะจังหวัด หาประชาชนอย่างที่เราพูดแล้ว

พอมาพบกันเท่านั้น โอ้ย ไม่ได้ไปละท่านมหา มันเป็นอย่างงี้ละ ก็อย่างที่ท่านมหาพูดนั้นแหละ นั้นมันก็เป็นอย่างนั้น เหตุผลมันมีอยู่นั้นนะ ตกลงผมอยากไปเมื่อไรผมก็ไปอย่างนั้นนะ ท่านว่า กระผมเปิดไว้ตลอดเวลาถ้าไปธรรมดา ถ้าไปแบบนี้ไม่ได้ เกิดเหตุเพราะฉะนั้นเวลาท่านมาท่านก็มาหาเรา ท่านมาพักค้างที่นี้ เขาก็ไม่ว่าอะไร แต่เขาก็หาอุบาย เวลามาพักค้างนี้ เขาก็หาอุบายทำอะไรขึ้นโน้น ปลุกบ้านสร้างเรือนอะไร นิมนต์ท่านไปฉลองให้ เขาก็มาเอาไปเสีย ท่านก็เลยได้ไป เรื่องราวเป็นอย่างนั้น ท่านอาจารย์คำดีก็สนิทกันมาก คู่กันจริงๆ ท่านอาจารย์คำดี ท่านเปิดเผยมาก ท่านไม่มีลักษณะถือเนื้อถือตัวเลย

มีผู้ใหญ่ที่เข้าไปหาท่าน ไปส่งท่านมาจากกรุงเทพ ไปผ่าตัดมาแล้ว เวลาเขาจะมาหาเราท่านยังสั่งเสีย จนเราก็กะเทือนใจ พอเขามากราบแล้วเขาบอกว่า ท่านอาจารย์คำดีว่าฝากความคิดถึงบุญถึงคุณไปหาท่านมหาบัวด้วยนะ ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมาว่านี่ เราก็ตะตุง โอ้ย ทำไม่ถึงพูดอย่างนี้ อาตมาเคารพท่านขนาดไหน ก็ท่านสั่งมาอย่างนั้นก็เลยพูดอย่างนั้นแหละ นี่คำพูดของท่านเป็นอย่างนั้น ท่านไม่ถือเนื้อถือตัว เราเคารพท่านมาก แต่ท่านก็เป็นของท่านอย่างนั้นท่านอาจารย์คำดี นี่อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุแล้ว พอพูดกันนั้นแล้วท่านก็บอกว่า เอละที่นี้เปิดโล่งแล้ว เหลือแต่จะเข้า จากนั้นก็ผ่านได้แ่นะอย่างนั้นแหละ เลยไม่ได้คุยกันอีก คุยกันถึงจุดหมายหายสงสัยแล้วก็หยุดเลย จากนั้นมาท่านก็มรณภาพ อัฐิของท่านจึงกลายเป็นพระธาตุอยู่ทุกแห่งทุกหน

บรรดาพระผู้ปฏิบัติธรรมจริงๆ แล้ว มรรคผลนิพพาน ความดีงามทั้งหลาย เปิดจำอยู่ตลอด มันหากไม่เข้าไปเกี่ยวข้องยิ่งกว่าวิ่งตามกิเลสนั้นซิ มันถึงเอากิเลสมาโปะธรรม ธรรมเลยกลายเป็นมูลเป็นคูไปเสีย ให้กิเลสเป็นทองคำทั้งแท่งมาเหยียบลงไป

เวลานี้พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องมรรคเรื่องผลมันเชื่อเมื่อไรกิเลส มันหนาขนาดนั้นนะ ทั้งๆ ที่ท่านผู้ตักตวงเอา ท่านตักตวงของท่านอยู่ตลอดมา พระลูกศิษย์หลวงปู่มันมีน้อยเมื่อไรที่มรณภาพหรือตายไปแล้ว อัฐิกลายเป็นพระธาตุๆ อยู่ทุกแห่งทุกหน ท่านไม่จำเป็นจะต้องหาพูดโฆษณาะ นี่ก็คือผลแห่งการปฏิบัติตามธรรมพระพุทธเจ้าใช้ไหมล่ะ ก็เห็นประจักษ์อยู่อย่างนี้ ผู้ปฏิบัติก็เห็นอยู่นี้ ผู้ไม่ปฏิบัติก็มาโจมตีอยู่อย่างนี้แหละ น่าสลดสังเวชนะ

อำนาจของกิเลสมันมากต่อมากมันทับถมธรรมได้ ธรรมจะไม่ปรากฏ ศาสดาองค์เอกแท้ๆ สอนโลกก็เลยไม่มีความหมายในความหยาบช้ำลามกของกิเลส มันเหยียบย่ำทำลายลบล้างไปหมดนั่นแหละ น่าสลดสังเวชนะ มีน้อยเมื่อไรพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเวลาท่านล่วงลับไปแล้ว อัฐิกลายเป็นพระธาตุอยู่ในที่ต่างๆ แล้วผู้ที่ยังไม่ตายก็ยังมี แต่ท่านไม่จำเป็นอะไรจะต้องพูด อย่างหลวงตาบัวนี่ก็เหมือนกัน แต่ก่อนเคยพูดที่ไหน ไม่เคยพูดนะ สอนแต่พระเถรโดยเฉพาๆ เช่นอยู่ในเทปๆ สอนก็มีลับลมคมนัยอยู่ในนั้น ไม่เปิดเผยที่ๆ แต่ผู้ปฏิบัติหากเข้าใจๆ ถึงจะมีปิดมีเปิดบ้างเล็กน้อย พระท่านเปิดได้เลย เพราะมันเป็นแง่เปิดประตูเข้าได้ เราไม่ได้เปิดโล่งๆ นะ

จนกว่าได้มาช่วยชาติบ้านเมือง ธรรมะจึงออกเรื่อย ๆ สุดท้ายออกหมดเลย ก็ยังพูดถึงเรื่องสะทกสะท้าน สะทกสะท้านอะไรกองมูตรกองคู ว้างเลย ไปสะทกสะท้านหามันอะไร อะไรสูงอะไรต่ำ ธรรมเหนือหมดแล้ว จะมีอะไรสูงต่ำแข่งธรรมไม่มี นั่นละพระพุทธเจ้าตรัสรู้เพียงพระองค์เดียวสอนโลกได้ถึงสามโลก พระองค์หัวันกับอะไร มันก็มีแต่ชี้ห่มราชี้หมาแห่งเหยียบกันไปอย่างนั้น ท่านจะว่าอะไรเป็นสูง อะไรเป็นต่ำ ก็ธรรมเหนือทุกอย่างแล้ว มันจ้ำจืดในหัวใจนี้มันก็เป็นแบบเดียวกัน การพูดการจาสะทกสะท้านหาอะไร ความสะทกสะท้านเป็นเรื่องของกิเลส แล้วกลัวก็ไปกลัวกิเลส ความสะทกสะท้านก็คืออยู่ในหัวใจของตน เช่นความเกรงความกลัวก็อยู่ในหัวใจตัวเอง แล้วก็ไปเกรงกลัวคนนั้น กิเลสต่อกิเลสกระทบกัน เกรงใจเขา เกรงใจเรา กลัวเขากลัวเรา ก็มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นมันก็ออกไม่ได้

จะพูดกันก็เกรงอกเกรงใจกัน ต่างคนต่างเกรงอกเกรงใจ มีแต่กิเลสปิดทางไม่ให้พูดถึงเรื่องการทำนิตติเตียนมัน พูดก็หลีกๆ เลี่ยงๆ เยินยอสรรเสริญกันไป แต่การทำ ความชั่วให้เป็นไปตามกิเลส ต่างคนต่างปั่นด้วยกัน เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องมันถึงมีสูงมีต่ำ แต่เรื่องธรรมล้วนๆ แล้วไม่มี พระพุทธเจ้าไม่มี พระสาวกทั้งหลายไม่มี มันเลยไปหมดทุกอย่างจะเอาอะไรมา มี ขึ้นชื่อว่าสมมุติ กิเลสเป็นต้นเหตุของสมมุติ กิเลสมีสมมุติมันก็มีของ

มัน สร้างนั่นสร้างนี่ ตกนั้นแตงนี่ไปเรื่อย ๆ เรื่องของกิเลส เมื่อมันสิ้นซากไปแล้วอะไรจะมา ตกแต่งเรื่องราวต่าง ๆ มากวนใจท่านไม่มี แล้วจะไปกลัวกับอะไร ไปกลัวกับอะไร ท่านจะมีที่ไหน

ความจริงมีมากน้อยที่ผู้รับจะรับได้มากน้อยเพียงไร ก็จะออกตามนั้น ๆ ถ้ารับไม่ได้ก็ไม่ออก ถ้าควรจะท่วมหมดก็หมดไปเลย ให้เกรงอย่างนั้นเกรงอย่างนี้ท่านไม่มี ท่านเล็งผลประโยชน์เท่านั้นเอง พวกเรามันพวกบ้า ว่าอย่างนี้แหละเรา นี่ก็มาเปิดเสียดอนช่วยชาติ เห็นไหมล่ะ ๖ ปีนี้ออกหมดทุกแง่มุม แง่มุมใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจืด ออก ถึงหม้อเล็ก หม้อจืดออกไม่มากก็ออก แง่มุมใหญ่ก็ออกทั่วเลยแหละ อย่างนั้นละ แต่ก่อนก็ไม่เคยพูดอย่างนี้ เหตุการณ์มันให้ได้พูดก็ได้พูด ถ้าไม่มีอันนี้แล้วก็เหมือนอย่างที่เคยเป็น ก็จะได้ยินได้ฟังแต่พระ พระท่านก็ทราบก่อนอยู่แล้ว ตั้งแต่ไม่ออกช่วยชาติบ้านเมืองท่านก็ทราบอยู่แล้ว

เทพของเรานี้ออกทั่วประเทศมานาน นานแสนนานก่อนช่วยชาตินี้เป็นไหน ๆ ออกไปหมดทุกภาคของเมืองไทย เทปนี้เป็นเทปที่เทศน์สอนพระ แง่มุมเล็ก หม้อจืด ล้วน ๆ อยู่บนศาลา นี้ ออกจากนี้ก็แจกทั่วประเทศไทย ท่านทราบมาก่อนแล้ว พวกเราก็มาได้ยินได้ฟังที่หลังตอนที่ออก ผู้ได้ยินก่อนได้ฟังก่อนนั้นก็มีแต่ไม่มาก ถ้าไม่มีอันนี้ก็ไม่มีแหละ เรื่อย ๆ ไปธรรมดา ถึงวันตายก็ตายไปเท่านั้น แต่เมื่อเหตุการณ์มันมีที่ควรจะออกต้อนรับกันเพื่อประโยชน์ ก็ออกไปอย่างนั้น ท่านไม่มีผลึกมีดินมีหินมีอะไรให้อายกพูด อยากคุย ธรรมมีเหมือนไม่มี ถ้าเหตุการณ์ที่ควรจะมีมากน้อย จะออกทันที รับกันทันที ถ้าควรจะท่วมก็ออกทันทีเลย

อย่างหลวงปู่แหวนที่เราไปคุยกันกับท่าน ท่านคว่ำถังใหญ่เลยเกี่ยวกับเรานะ ไม่มีใครไปไขก๊อกท่านเลย ใครไปก็ทุหนาด่าเถื่อน ท่านจะเทศน์ยังงี้ มองดูก็รู้ ธรรมะประเภทนี้กับคนประเภทที่เข้ามาเกี่ยวข้องมันเข้ากันได้เมื่อไร เหมือนอย่างน้ำที่สะอาดสุดยอดแล้วกับสิ่งเหล่านี้จะไปชะล้าง สมควรแก่กันได้ยังงี้ ไม่สมควรก็ปิดไว้เสีย เอน้ำประเภทอื่นที่จะพอดีกับสิ่งเหล่านั้น มาชะมาล้างกัน ส่วนที่ดีไว้สำหรับที่เหมาะสมกันเท่านั้น ท่านจึงปิดถังใหญ่ไว้อยู่ตลอดมา ท่านไม่ได้เปิด ใครมาก็ยื่นให้ เอ้า กูสู้ มึงสู้ เหยียดนั่นนะ ใครมาก็มีแต่อย่างนั้น

บทเวลาจะเอากันก็อย่างว่า เราไปหาท่านที่ไรคนรุม เพราะเขามีหวัง ถ้าเราไปแล้วเขาจะได้เข้าเฝ้าท่าน ตกลงเขาก็เข้า เราก็ออก ธรรมะสำคัญที่จะคุยกันไม่ได้คุย เราก็ออกใหม่ คราวนี้ตั้งท่าไปเลย ไปก็เตรียมพร้อมไป พอไป เขาจอดรถใหญ่ ๆ เต็มอยู่ เห็น

เราเขาก็รู้มาเลย มากี่ เอ้า นี่จะพูดให้เป็นที่เข้าใจกันนะ ยากอะไร ให้อาตมาเข้าไปหาท่านเสียก่อน ไปพูดกับท่านพอสมควรแล้วจะออกมา จะบอกมือให้สัญญาณาให้เข้าเฝ้าท่านได้วันนี้ได้เข้าเฝ้าแหละไม่สงสัย เราว่านี่ เป็นใจเข้าใจแล้วหรือ เข้าใจ แดกฮือกลับหมดเลย เราก้เข้าเลย

เขาก้ไม่เข้าธรรมดา เปิดถังใหญ่เลยเทียวนะ เราลืมเมื่อไร เพราะเตรียมพร้อมที่จะเอากันอยู่แล้ว ชื่อเสียงท่านดังขนาดไหน แล้วท่านก็อาจจะได้ยินชื่อเสียงเรามาเหมือนกัน เราก้เตรียมพร้อมที่จะฟังเรื่องของท่านจริงจั่งให้ถึงกับหูกับใจเรา คนอื่นมาพูดนี้เรายังไม่ได้เอาเป็นความแน่ใจนะ ให้เราฟังเองทุกสิ่งทุกอย่างเป็นที่แน่ใจ ถึงไหนถึงนั้นเลย ไม่มี การลดลง ว่าเก้าสิบก็เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ว่าร้อยก็ร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่าล้านก็ล้านเปอร์เซ็นต์ไม่มีลดนะ ถ้าเราเข้าถึงตัว เข้าใจใหม่

พอพูดอย่างนั้นแล้วเราก้เข้าปั๊บเลย ก็มีพระอยู่กับท่านองค์หนึ่ง พอไปก็ขัดกันเลย ไม่รอ ปัญหานี้ขึ้นอย่างตุมเลยนะ ฟังแต่ว่าปัญหาไขก๊อก มันไม่ใช่ไขก๊อก มันทำลายก๊อกเลย น้ำจะไม่ให้เหลือเลยว้างั้น เข้าไปใส่เปรียงท่านตอบผางออกมาเลย ๑๐ นาที เราเข้าใจแล้วปัญหาที่ท่านตอบ เอ้า พูดให้มันตรงๆ ปัญหานี้ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้ เอ้า ถ้าไม่รู้ตอบไม่ได้ นั่น มันไม่ได้มีในพระไตรปิฎกหนา ธรรมะที่แท้จริงๆ ที่พระพุทเจ้า พระสาวกทั้งหลาย ท่านตรัสรู้นั้น ท่านนำมาแสดงแต่พอประมาณเท่านั้นเอง ที่ว่าพระไตรปิฎกนะ ส่วนลึกลับ สลับซับซ้อนอยู่ภายในใจที่ท่านรู้ตามกำลังของท่านนั้น ไม่มีใครที่จะไปรู้ได้ ท่านเองท่านก็ไม่นำออกมาพูด แต่พวกเดียวกันอะไรที่แ่งรับกันได้ก็นำมาพูดเฉพาะๆ ที่จะให้ท่านพูด ทั่วไปกับประชาชนไม่มีทาง

ไปก็ปัญหานี้ใส่ปุ๊วะเข้าไปเลย ท่านก็ผางออกมาเลย ยอมรับแล้ว อ้อ ท่านรู้แล้ว นั่นท่านตอบได้ก็แสดงว่าท่านรู้แล้ว ชัดเจนเราหายสงสัย ปั๊เข้าอีกที่สอง ประโยคที่สอง ถามสองประโยคเท่านั้นไม่มาก พอถึงประโยคที่สองนี้เอาอย่างปัญหาสุดยอดเลย ใส่เปรียงๆ ท่านก็เปรียงออกมาเลย ฟาดเสียคราวนี้ ๔๕ นาที ฟังซิ เบื้องต้น ๑๐ นาที เรามีนาฬิกาวงไว้ ฟาดที่สองนี้ ๔๕ นาที พอจบลงแล้ว ท่านก็ทำท่ายออกมาภาษาโลกนะ เอ้า ที่พูดมาทั้งหมดนี้ ถ้าเห็นว่าผิดตรงไหนไม่ถูกตรงไหน ให้ท่านมหาค่านมา โอ้ย เอาหนักนะ ตัวแดงเลย นี่ละเห็นไหม พลังธรรม

ถึงนี้ใครเคยไปเปิดเมื่อไร วันนั้นเรียกว่าเปิดจนคว่ำถังเลย ว้างั้นเถอะนะ ใส่เปรียงๆ เอ้าที่พูดทั้งหมดนี้ผิดตรงไหน เอ้า ให้ท่านมหาค่านมา ท่านว่านี่นะ กระผมไม่ค่าน กระผมหาธรรมประเภทนี้แล ฮ่าๆ ๆ หัวเราะลั่นเลย พอใจ ตัวแดงเลย นี่ละพลังธรรม คือ

กิเลสมันหมดจากใจท่านแล้ว มีแต่พลังของธรรมบรรจุไว้ในใจ และขันธเป็นผู้แสดงออก กิริยาท่าทางเป็นเรื่องของขันธ ตัวแดงเป็นเรื่องของขันธ เป็นพลังออกมาจากธรรมจากใจ โอบัย ท่านพูดทั้งหัวเราะฮาๆ ๆ ถึงแตกท่านไม่ได้สนใจนะ ไปทุบดังใหญ่ท่านแตกท่านไม่สนใจ ท่านพอใจด้วยซ้ำ

ออกจากนั้นมา องค์กรนั้นละ อยู่นั้นเห็นไหมละ องค์กรนั้นละได้คุยกันแล้วยัง องค์กรนั้นละ ออกชื่อเลขนะ องค์กรนั้นละๆ ระบุชื่อๆ เราก็ตอบเพียงเล็กน้อยไม่มาก นี่ละธรรมะ เมื่อถึงแล้วเอาไว้ไม่อยู่ ผาง อย่างหลวงปู่แหวนนี่ ผางๆ เลย ตัวแดงเสียงลั่น เหมือนกับคนทะเลาะกัน ความจริงคือพลังของธรรมออกอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่มีปิดบังลี้ลับว่าจัน เถอะ เปิดเต็มเหี่ยวเลย ตั้งแต่นั้นมาแล้วเราก็ไม่พูดอีก มันถึงพริกถึงขิงกันแล้วถามหาอะไร พอแล้วนั้น เท่านั้นพอ เอาเท่านั้นละวันนี้

เรื่องธรรมสลับซับซ้อนไม่มีใครเกินผู้ปฏิบัติธรรม อยู่นั้นหมด ออกมาทาง พระไตรปิฎก ท่านออกมาแต่แง่แต่แขนง ตัวจริงจริงๆ ออกมาไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นผู้ปฏิบัติจึงเป็นนักรู้สลับซับซ้อน ละเอียดลเอียดสุดซิดอยู่กับผู้ปฏิบัติ ปรียัติท่านถอดออกมา แต่พอที่จะเข้าออกเข้าใจได้ตามชั้นภูมิของคนเท่านั้น แล้วดีไม่ดีผู้ที่ไปจดจารึกมาเป็นคนมีกิเลสหรือเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้ว ก็มีอยู่ในนั้น ถ้าผู้สิ้นกิเลสแล้วจะเปิดออกมากกว่านั้น ถ้าผู้ไม่สิ้นกิเลสพูดไปก็ลบล้างไปกับกิเลสนั้นละ ยกยกกิเลสไปเรื่อยๆ ที่จะสับจะเขกกิเลสไม่มี นี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า ผู้จดจารึกพระไตรปิฎกนั้นเป็นคนมีกิเลสมันก็บอกในตัว ผู้ที่สิ้นกิเลสว่ายังไง มันมีสับมีเขกอยู่ในนั้นธรรมะ เข้าใจไหม

เหมือนเขาตากไม้ มันคดมันงอที่ตรงไหนก็ซัดขวานหนักมือไป อันนี้กิเลสอยู่ที่ไหน ธรรมก็สับเข้าไป เขียนมา อ่านมันก็เข้าใจกัน นี่เราพูดตามหลักความจริง เพราะเรียนเราก็เรียน ปฏิบัติก็ปฏิบัติ เรียนมามันเป็นผิวๆ เผินๆ ไม่มีอะไรเป็นหลักเป็นเกณฑ์ในจิตใจนะ จำได้ก็จำได้ แต่ความเชื่อกิเลสนั้นมันก็เป็นคนมีกิเลสอยู่นั้นแหละ ว่าตั้งแต่พื้นๆ จนกระทั่งถึงมรรคผลนิพพาน มันก็เชื่อเรื่องของคนมีกิเลส เข้าใจไหม ไม่ได้เชื่อตามอย่างที่ท่านสิ้นกิเลสแล้ว เวลาออกปฏิบัติมันก็รู้เข้าไปๆ เปิดออกๆ ที่นี้ความเชื่อทางปรียัติกลายเป็นความเชื่อทางปฏิบัติ หายสงสัยๆ ไปเรื่อยๆ นั้น เข้าใจไหมละ

นั่นละคำว่าปฏิบัติ รู้ๆ อย่างนั้นซี ไม่ได้เอาความจำมาสอนมาพูดมาละกิเลสกัน ความจำเฉยๆ ละกิเลสไม่ได้ ต้องเป็นภาคปฏิบัติมาละกิเลส จำมาได้แล้วมาคลี่คลาย พระไตรปิฎกเหมือนแปลน แปลนแห่งมรรคผลนิพพาน เหมือนแปลนบ้านของเรา เอาแปลนออกมาจะเอาขนาดไหน ปลุกบ้านสร้างเรือนตามแปลนมันก็เรียบร้อยไปตามนั้น อัน

นี้ธรรมะก็เหมือนกัน เอาขนาดไหน พัดลงไป สติปัญญาที่กำลังมากน้อยเพียงไรเปิด ออกไปๆ มันก็รู้ขึ้นมา เห็นขึ้นมา เริ่มแต่ศีล สมาธิ ปัญญา นี้ปลูกบ้านสร้างเรือน ของ มรรคผลนิพพาน เข้าใจไหม ปลูกศีล ศีลเต็มตัว ปลูกสมาธิ ๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ สมาธิขึ้นได้ เห็นกับตัวเอง ปัญญา ปัญญาขึ้นได้เห็นกับตัวเอง จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้นปั้ง เสร็จแล้ว สร้างบ้านสร้างเรือน ตึกรามบ้านช่องเสร็จเรียบร้อยแล้ว

นี้สร้างมรรคผลนิพพานเสร็จเรียบร้อยแล้ว วุสิต์ พรหมจริย กตฺ กรณียฺ นนาปริ อิตฺตตฺตยาติ เสร็จแล้ว พรหมจรรย์ของเราได้อยู่จบแล้ว กิจที่จะควรทำเราทำเสร็จ เรียบร้อยแล้ว จะทำให้ยิ่งกว่านี้อีกไม่มี นั่นท่านเสร็จ เข้าใจไหม ท่านสร้างมรรคสร้างผล เสร็จ เรียกว่าบรรลธรรม เราสร้างบ้านสร้างเรือนก็เสร็จ ตึกหลังนี้เสร็จแล้ว ถ้าไม่ได้เอา แปลนออกมากางมาปฏิบัติมันไม่ได้เรื่องแหละ ตึกหลังเดียวก็ไม่ได้เรื่อง นี่มรรคผล นิพพานก็เอามาจากปริยัติ ปริยัติสอนไว้ยังงั้นนั้นเป็นแปลน เอามากางมาปฏิบัติ ท่านสอน ว่ายังงั้นๆ ปฏิบัติตามนั้น เหมือนว่าปลูกบ้านสร้างเรือนตามนั้น ปลูกศีล ปลูกสมาธิ ปลูก ปัญญาตามนั้นๆ ถึงมรรคผลนิพพานตามนั้น ว่าจบแล้วมันไปยังงั้นอีก

รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ๙,๑๗๑ กิโลกรัม ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ ยัง ขาดอยู่อีก ๘๒๘ กิโลกรัมจะครบจำนวน ๑๐ ตัน รวมดอลลาร์ทั้งหมดได้ ๘,๘๘๐,๗๖๕ ดอลลาร์ ยังขาดอยู่อีก ๑,๑๑๙,๒๓๕ ดอลลาร์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้านบาทตาม ตามนี้

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com